

cròniques

a sis euros l'entrada per aproximar-se (en el millor dels casos) a un balanç de zero pèrdues.

Caldrà estudiar molt bé quin fons, quina oferta cultural paral·lela i quina difusió mediàtica s'ha de donar a Casa Pastors. D'altra manera, hi ha un cert risc d'enganxar-s'hi els dits, i cagada pastoret...! És un cas molt diferent, doncs, del Festival Internacional del Circ, amb 25.000 entrades venudes en el seu debut a Girona, que l'acull per primer cop.

De ca l'ample | Insistim en el tema: no veiem gens clar si calia fer una obra tan poc respectuosa amb l'entorn per ampliar una mica la carretera N-141e al sector de la Pilastra (entre Montfullà i Bescanó), si tot just fa pocs anys es va condicionar de manera prou decent. La tradicional reticència a fer una variant per a aquesta ruta pel territori de Sant Gregori (i ja no parlem de fer-hi un pont, que fa més de cent anys que es reclama) ha donat com a resultat una solució costosa, *invasiva*, com es diria en terminologia mèdica.

A Celrà encara estan valorant el cas de la seva variant (que si ha de passar o no pel polígon), i mira que allà l'orografia és força més favorable que Bescanó a les alternatives. Mentrestant, a Flaçà, tot i alguns entrebancs amb els trens (què se'n pot esperar avui, dels trens, en aquest país?...), continuen sense aquesta mena de problemes, gràcies a la felicitat circumstància que la carretera principal no els ha passat pel mig.



>> Obres a l'N-141e, a la Pilastra, a l'entrada est de Bescanó.

(Autoria: ONA VIVÓ)

Tot això són minúcies si es comparen amb el gran futur que alguns insinuen per a l'Aeroport de Girona - Costa Brava, vist que Foment podria projectar-hi una parada del TAV. Però, sigui com sigui, serà difícil arribar altre cop a les 137 operacions diàries de mitjana que s'hi van registrar el 2008, per *Millo* que vagin les coses.

EL PLA DE L'ESTANY

XAVI XARGAY

Escola pladestanyenca | S'acaben de commemorar els vint anys de funcionament del Pla d'Escolarització Extensiva de Banyoles. Banyoles és una de les ciutats amb un percentatge d'adolescents d'origen immigrant més alt de Catalunya. Des de 1998, l'Ajuntament ha buscat equilibrar l'alumnat amb necessitats educatives especials als diferents centres educatius i així evitar la segregació escolar i l'existència de centres gueto (d'alta complexitat, en el llenguatge políticament correcte). Aquest curs, els tres instituts de secundària tenen al voltant d'un 30 % d'alumnat amb almenys un progenitor estranger; percentatge que augmenta un 10 % si ens fixem en els centres de primària. La diferència es deu al fet que als instituts arriben alumnes de tota la comarca, on hi ha molts menys adolescents estrangers. És una proposta enraonada i sòlida, que ha donat uns resultats notables. Només hem d'esperar que el 155 o, a falta d'aquest, el Departament d'Ensenyament, que a vegades no necessita influències externes per prendre decisions esperpèntiques, no hi interfereixin gaire. (El meu nebot m'acaba de renyar perquè diu que ja em podria estalviar segons quins comentaris, que són idees per als que manen.)

Sant Marçal de Quarantella | Fa uns anys, Juan Marsé va crear el personatge d'un escriptor reconegut que s'anava diluint fins a la transparència definitiva perquè no sortia mai a la televisió. Una cosa semblant li ha passat al poble de Sant Marçal de Quarantella, al municipi de Vilademuls, documentat ja l'any 941 i amb una església des del 1096. El poble, que té quatre cases (exactes), una esglé-

sia i una rectoria, i que va ser, si no ho tinc mal entès, origen del mític grup teatral TEI de Sant Marçal, va quedar deshabitat i amenaça ruïna definitiva. Per això ha sortit a la tele i als diaris, per reviure, com si diguéssim, amb una transfusió, no sanguínia, sinó econòmica: tot el poble (menys l'església i una finca) està en venda. En aquest cas no sé si estem parlant de la bombolla immobiliària o, només, d'una bombolla d'oxigen per al territori.

LA SELVA

JOAN DOMÈNECH

Lloret: Els últims xalets emblemàtics | A la façana litoral quedaven algunes cases d'estiueig, que ara han desaparegut quasi del tot. La més significativa era la de la família Conill, de línies senzilles, però amb la singularitat d'haver estat dissenyada per l'arquitecte Bonaventura Conill i Montobbio (1876-1946) per a les vacances de la seva pròpia família, que era oriünda de la vila. Conill havia obtingut el títol d'arquitecte l'any 1898 i havia tingut de mestre Lluís Domènech i Montaner, i de company, Josep Puig i Cadafalch. Sobretot, però, va ser deixeble i seguidor d'Antoni Gaudí, el taller del qual, a la Sagrada Família, freqüentà sovint. Diverses tombes del cementiri lloretenc projectades per ell evidencien, pels materials emprats i el dibuix i el tractament aplicat, l'estil gaudinià. Fou també l'autor de la reforma modernista de l'església parroquial de Sant Romà, parcialment conservada després del 1936, i de l'Escorxador Municipal, avui, restaurat i salvat, centre social El Puntet per al jovent. El solar que ha quedat després de l'enderrocament del xalet dels Conill ocupa tota una illa i permet alçar un bon edifici de set plantes que comportarà, evidentment, suculents beneficis.

Tossa: Mario Zucchitello, novament | L'historiador italià establert des de 1962 a l'anomenada *Babel de les arts* ha resultat providencial per a la historiografia tossenca. Tant ha desvelat el passat més remot col·laborant en les excavacions de les diverses viles romanes que hi ha en el terme, com